

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1990-1991

12 NOVEMBER 1990

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heren J. Sleetckx, 1. Egelmeers en mevrouw M. De Meyer —

houdende vaststelling van het Charter van de Werkzoekende

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De werkloosheidstoestand in Vlaanderen kan nog steeds niet rooskleurig worden genoemd. Vandaag zijn er in Vlaanderen ondanks de economische heropleving nog altijd 147.338 volledig uitkeringsgerechtigde werklozen.

Voor al de langdurige werkloosheid vertoont een hardnekkig karakter. Het aandeel van de langdurig werklozen in de totale werklozenpopulatie bedraagt liefst 62 ten honderd. De toenemende vraag naar arbeidskrachten lijkt aan de langdurig werklozen voorbij te gaan. Zij dreigen dan ook op de arbeidsmarkt in een geïsoleerde positie te geraken.

Het is evident dat deze toestand een belangrijke negatieve inwerking heeft op ons maatschappelijk bestel. Een maatschappij die zichzelf en zijn burgers respecteert zal dan ook een actieve werkloosheidsbestrijding als beleidsprioriteit beschouwen. Werkloosheid wordt als een maatschappelijk kwaad aanzien dat met alle passende en beschikbare middelen moet worden bestreden. De verantwoordelijkheid ligt hier in eerste instantie bij de Vlaamse overheid.

Het Charter van de Werkzoekende, dat door de Gemeenschapsminister van Tewerkstelling werd afgekondigd, is één van de middelen die aan de doelstelling van de werkloosheidsbestrijding tegemoet komt.

1. Factoren die de totstandkoming van het Charter van de Werkzoekende hebben beïnvloed

Het Charter van de Werkzoekende is vooreerst de uitdrukking van de bekommernis om de beginselen van het Europees Sociaal Handvest op een eigentijdse manier te vertalen.

Bij decreet heeft de Vlaamse Raad het Europees Sociaal Handvest, opgemaakt te Turijn op 18 oktober 1961, goedgekeurd (decreet van de Vlaamse Raad van 21 maart 1990 houdende goedkeuring van het Europees Sociaal Handvest en de Bijlage, opgemaakt te Turijn op 18 oktober 1961, Belgisch Staatsblad van 5 mei 1990, bladzijde 8779-8788).

Dit Handvest erkent onder meer het recht op arbeid, het recht op beroepskeuzevoorlichting en het recht op vakopleiding. De overeenkomstsluitende partijen stellen zich tot doel met alle passende middelen zodanige voorwaarden te scheppen dat deze rechten daadwerkelijk kunnen worden verwezenlijkt. Tevens gaan zij de verbintenis aan om de totstandbrenging en handhaving van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, met het oogmerk een volledige werkgelegenheid te verwezenlijken, als één hunner voornaamste doelstellingen en verantwoordelijkheden te beschouwen en hiertoe alle beschikbare middelen in te zetten.

Het Europees Sociaal Handvest en het Charter van de Werkzoekende zijn dus op een aantal fundamentele punten gelijklopend, inzonderheid wat betreft de erkenning van een aantal sociale grondrechten en de verbintenis van de betrokken overheden om deze grondrechten met alle beschikbare middelen zo duurzaam en efficiënt mogelijk te realiseren.

Nochtans moeten de beginselen van het Handvest worden verruimd. Het Handvest werd immers opgesteld vanuit het groeigeloof van het begin van de jaren '60 en het vertrouwen in de zich ontwikkelende consumptiemaatschappij die haast automatisch een volledige werkgelegenheid impliceerde. Inmiddels zijn de beperkingen van deze sociaal-economische evolutie duidelijk geworden. De grote kern van langdurig werklozen is hiervan een schrijnend voorbeeld. Tevens wordt aangetoond dat de traditionele bemiddelingstechnieken gericht op vacature-afstemming zijn achterhaald.

Het Charter poogt dan ook de nieuwe visies op bemiddeling en begeleiding van langdurig werklozen op een maximale wijze te integreren in het kader gecreëerd door het Europees Sociaal Handvest. Wetenschappelijke en ervaringsgerichte onderzoeken in binnen- en buitenland leren ons dat bemiddelingstechnieken ten aanzien van langdurig werklozen slechts kans op slagen bieden wanneer de werkzoekende en niet de vacature als vertrekpunt wordt genomen.

De Weer-Werkactie van Gemeenschapsminister van Tewerkstelling Roger De Wulf gaat van deze benadering uit. In plaats van de al dan niet toevallige spanningen op de arbeidsmarkt komt de werkzoekende centraal te staan. Dit veronderstelt een geëigende methodologische aanpak. Vooreerst moet de bemiddelaar via individuele intake-gesprekken de bekwaamheden, de behoeften en de verwachtingen van de werkzoekende in kaart brengen. Daarna kan hij in overleg met de werkzoekende een traject uittekenen dat is gericht op een duurzame integratie in de arbeidsmarkt. Vanzelfsprekend wordt de werkzoekende tijdens dit traject intensief begeleid en bemiddeld.

De eerste resultaten van de Weer-Werkactie wijzen uit dat deze aanpak op maat van de werkzoekende het meest is aangewezen. Niet alleen wordt de sociale weerbaarheid van de werkzoekende verhoogd maar tevens zal de voorgestelde

opleiding of tewerkstelling beantwoorden aan diens verwachtingspatroon. Dit zijn noodzakelijke voorwaarden voor een duurzame integratie in het arbeidsproces.

Deze nieuwe bemiddelingstechnieken van **trajectbemiddeling** en maatwerk mogen evenwel niet beperkt blijven tot de Weer-Werkactie maar moeten worden verankerd in de gehele structuur van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Een gepersonaliseerde aanpak laat een vluggere reïntegratie toe aangezien van bij de start de mogelijkheden en verwachtingen van de werkzoekende even goed bekend zijn als de vacaturevereisten. Het komt er bijgevolg op aan voor iedere werkzoekende, langdurig werkloos of niet, uitkeringsgerechtigd of niet, een traject uit te tekenen waarin hij of zij maximale kansen tot ontplooiing krijgt.

Het Charter van de Werkzoekende heeft dan ook tot doel deze nieuwe principes in te bouwen in de dagdagelijkse werking van de VDAB. Zo werden de in het Europees Sociaal Handvest voorziene rechten aangevuld met het recht op een persoonlijke en intensieve begeleiding tijdens de zoektocht naar duurzame herintegratie in de arbeidsmarkt. De VDAB moet hierbij een individuele, aangepaste trajectbemiddeling en een klantvriendelijk **ke**, drempelverlagende en op **zelfredzaamheid** gerichte aanpak waarborgen.

Het Charter van de Werkzoekende wil tevens een antwoord bieden op de bedenkingen die door de **Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)** (Vlaamse Raad, Stuk 252 (1988-1989) – Nr. 3, ingediend op 17 september 1990) en de Raad van State (Vlaamse Raad, Stuk 252 (1988-1989) – Nr. 2, ingediend op 23 juli 1990) werden geformuleerd ten aanzien van het voorstel van decreet van de heer M. Olivier C.S. houdende invoering van een recht op opleiding voor structureel werklozen (Vlaamse Raad, Stuk 252 (1988-1989) – Nr. 1, ingediend op 5 oktober 1989). Dit voorstel voorziet met name dat een structureel werkloze recht heeft op een opleiding binnen de zes maanden na de aanvraag en recht heeft op arbeid binnen de drie maanden na de beëindiging van de opleiding.

Het voorstel van decreet kan niet los worden gezien van de twee bijkomende luiken die eraan worden toegevoegd. Vooreerst is er een wetsvoorstel tot opslorping van de structurele werkloosheid en herintegratie van langdurig werklozen (Kamer van Volksvertegenwoordigers, 590/1-88/89, ingediend op 20 oktober 1988 en 590/3-88/89, ingediend op 10 oktober 1989). In dit wetsvoorstel wordt het opleidingsrecht gekoppeld aan een sanctioneerbare opleidingsplicht. Tevens voorziet dit nationale luik dat de Gemeenschappen en Gewesten ertoe zijn gehouden de budgettaire meeruitgaven te dragen van de werkloosheidsuitkeringen die de nationale overheid verder moet uitbetalen wanneer het recht op arbeid na opleiding niet kan worden gerealiseerd.

Het tweede luik bevat een voorstel van resolutie betreffende een samenwerkingsakkoord voor een actieplan ter bestrijding van de structurele werkloosheid (Vlaamse Raad, Stuk 253 (1988-1989) – Nr. 1, ingediend op 5 oktober 1989). Dit luik heeft tot doel de beleidsopties van de diverse overheden op mekaar af te stemmen.

De kern van het voorstel van decreet van de heer Olivier C.S., namelijk het recht op opleiding als instrument ter bestrijding van de langdurige werkloosheid, kan enkel positief worden beoordeeld. Opleiding is immers een belangrijke hefboom in de werkloosheidsbestrijding en draagt bij tot de afname van de spanningen op de arbeidsmarkt. Het verdient dan ook aanbeveling de werkzoekenden aan te **moedigen** opleidingen te volgen zodat hun kwalificaties aangepast geraken aan de vereisten van de arbeidsmarkt. Het beleid van de

Vlaamse overheid moet erop gericht zijn de werkzoekenden optimale kansen te geven om een opleiding te volgen. Vanzelfsprekend gaat dit niet enkel op voor de structureel werklozen maar voor alle werkzoekenden die hun wens tot het volgen van een opleiding kenbaar maken.

De bedenkingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en de Raad van State kunnen echter niet worden genegeerd.

Vooreerst stelt de SERV dat een koppeling van het opleidingsrecht aan de opleidingsplicht niet wenselijk is. Hierdoor wordt immers het tewerkstellings- en opleidingsbeleid van de Vlaamse overheid doorkruist. Zo gaat met name de reeds genoemde Weer-Werkactie uit van het beginsel van de vrijwillige participatie van de werkzoekenden. De sociale gesprekspartners hebben deze voluntaristische aanpak herhaaldelijk onderschreven.

De SERV vindt daarenboven dat in het voorstel de verantwoordelijkheid uitsluitend bij de Gemeenschappen en de Gewesten wordt gelegd. Nochtans hebben deze instellingen niet alle beleidsmiddelen ter zake in handen. In eerste instantie zijn de werkgevers verantwoordelijk voor de creatie van de werkgelegenheid. Ook de nationale overheid beschikt nog over belangrijke beleidsinstrumenten ter bevordering van de werkgelegenheid zoals de vermindering van de werkgeversbijdragen, de stage-wetgeving, de ondersteuning van de collectieve arbeidsovereenkomsten en de fiscale stimuli aan ondernemingen. Het gaat bijgevolg niet op dat de Gemeenschappen en de Gewesten financieel aansprakelijk worden gesteld voor het niet-naleven van bepalingen waarover zij geen uitsluitende controle hebben.

Dit houdt nochtans niet in dat de Gemeenschappen en de Gewesten helemaal geen verantwoordelijkheid dragen op het vlak van het verwezenlijken van het recht op opleiding en arbeid. Zij moeten als een bonus pater familias hun middelen zo efficiënt mogelijk aanwenden om deze rechten te concretiseren. Het advies van de Raad van State verdient in dit verband bijzondere aandacht. Volgens de Raad van State is het aangewezen van de verplichtingen die aan de betrokken instellingen worden opgelegd een inspanningsverbintenis eerder dan een resultaatsverbintenis te maken. Hierdoor trekt de Raad van State ook de lijn van het Europees Sociaal Handvest door.

De Vlaamse overheid moet zich bijgevolg inspannen om de gestelde rechten zo goed mogelijk te concretiseren. Zij kan echter onmogelijk instaan voor de verwezenlijking van subjectieve rechten met een afdwingbaar karakter.

Het Charter van de Werkzoekende herneemt dan ook deze inspanningsverbintenis. De VDAB verbindt er zich toe alle middelen die hem ter beschikking worden gesteld optimaal aan te wenden om het recht op arbeid en het recht op opleiding ten aanzien van iedere werkzoekende te realiseren.

2. De inhoud van het Charter van de Werkzoekende

Het Charter van de Werkzoekende handelt over drie belangrijke beginselen : het recht op herintegratie in de arbeidsmarkt, het recht op kwalitatieve dienstverlening en het recht op rechtsbescherming. Hieraan wordt telkens de inspanningsverbintenis vanwege de VDAB gekoppeld.

2.1. Het recht op herintegratie in de arbeidsmarkt

Dit eerste beginsel omvat het recht op arbeid, het recht

op begeleiding en het recht op opleiding. Er werd reeds gesteld dat met name het recht op arbeid en het recht op opleiding voorkomen in het Europees Sociaal Handvest. Het Charter vormt een vertaling van deze rechten naar de VDAB toe. Deze instelling verbindt er zich toe zich in te spannen om deze rechten te verwezenlijken.

Inzake het recht op arbeid gaat de VDAB inzonderheid na dat de aangeboden arbeid beantwoordt aan de bekwaamheden en de verwachtingen van de werkzoekende. Hiermee wordt aangesloten bij het werkingsprincipe van de **gepersonaliseerde arbeidsmarkt** zoals gebruikelijk in de **Weer-Werkactie**.

Bij de verwezenlijking van het recht op begeleiding wordt uitgegaan van het principe van individuele **trajectbemiddeling**. Hierbij moet zeker aandacht worden besteed aan de specifieke moeilijkheden die de werkzoekende ervaart bij zijn herintegratie (beperkte kennis, onvoldoende **kinderopvangmogelijkheden**, verplaatsingsproblemen . . .). Er kan worden opgemerkt dat dit beginsel een nadere uitwerking is van de bepaling van artikel 24, § 2 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1988 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de **beroepsopleiding** (Belgisch Staatsblad van 14 januari 1989, 730-743) (het VDAB-besluit). Hierin wordt immers bepaald dat de VDAB alle initiatieven moet nemen om de werkzoekenden behulpzaam te zijn bij de bevordering van hun tewerkstellingsmogelijkheden.

2.2. Het recht op kwalitatieve dienstverlening

Dit beginsel heeft betrekking op het recht op een optimale dienstverlening, het recht op gelijke behandeling en het recht op informatie.

Het recht op een optimale dienstverlening kan slechts worden verwezenlijkt indien de werkingsbeginselen van de **Weer-Werkactie** worden geïmplementeerd. Dit houdt met name een klantvriendelijke, drempelverlagende en op zelfwerkzaamheid gerichte aanpak in.

Het recht op gelijke behandeling zit reeds vervat in de preambule van het Europees Sociaal Handvest. Ook artikel 24, § 4 van het geciteerde VDAB-besluit erkent het recht op een objectieve en respectvolle behandeling.

Het recht op informatie impliceert dat de werkzoekende tijdig, passend en juist wordt ingelicht omtrent zijn rechten, mogelijkheden en plichten. Vanzelfsprekend moet deze informatie op een toegankelijke en begrijpelijke wijze worden meegedeeld.

2.3. Het recht op rechtsbescherming

In dit beginsel zijn het recht op kennisname van elke relevante maatregel, het recht op inzage in het dossier en het recht op privacy vervat.

Vooreerst wordt voorzien dat de werkzoekende steeds in kennis moet worden gesteld van een maatregel die ten aanzien van hem wordt genomen alsmede van de motieven die aan de maatregel ten grondslag liggen. Met maatregel worden hier bedoeld alle middelen die het herstel in een passende arbeidssituatie beogen zoals opleidingen, herkwalificaties, geneeskundige onderzoeken, psyche-technische proeven en dergelijke meer. Ten dele is dit beginsel reeds geconcretiseerd in artikel 28, § 2 van het VDAB-besluit waarin wordt gesteld dat de werkzoekende recht heeft op de bespreking van de resultaten van het geneeskundig, psychologisch of beroepsoriënterend onderzoek.

Het inzagerecht, dat zonder beperkingen geldt, vindt zijn oorsprong reeds in artikel 27, § 3 van het VDAB-besluit en sluit aan bij de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ten slotte wordt eveneens het recht op privacy gegarandeerd. Niet alleen kunnen de gegevens die behoren tot de persoonlijke levenssfeer niet aan derden worden medege-deeld, zij kunnen door de VDAB zelf enkel worden benut ten voordele van de werkzoekende. Deze bepaling verhindert dat gegevens omtrent de identiteit van de werkzoekende op een individuele of globale wijze worden overgemaakt aan derden om deze te gebruiken voor bijvoorbeeld commerciële doeleinden.

3. De afdwingbaarheid van het Charter van de Werkzoekende

Het Charter van de Werkzoekende wordt overeenkomstig de doelstelling van de Gemeenschapsminister van Tewerkstelling overhandigd aan elke werkzoekende zodat deze op de hoogte is van de werkingsbeginselen van de VDAB. Het Charter geeft immers de werkmethodes en deontologische houding weer die de VDAB ten aanzien van de werkzoekende zal hanteren.

Het Charter zoals geconcipieerd door de Gemeenschapsminister, heeft dan ook uitsluitend een morele draagwijdte. Het is in feite een gedragscode, een moreel engagement van de VDAB.

Nochtans is het noodzakelijk aan het Charter van de Werkzoekende een rechtsgrond te verlenen zodat het vrijblijvend karakter ervan verdwijnt. Voorliggend voorstel van decreet houdt dan ook niet alleen een juridische erkenning in van de rechten van de werkzoekenden, voor zover dit nog niet zou gebeurd zijn in het Europees Sociaal Handvest of het VDAB-besluit, maar legt tevens de inspanningsverbintenis van de VDAB juridisch vast. Hierdoor worden de opgenomen bepalingen in rechte afdwingbaar. De werkzoekende kan zich aldus rechtsgeldig beroepen op de bepalingen van het Charter zowel in de directe contacten met de VDAB als in de loop van een gerechtelijke procedure.

Tevens voorziet het voorstel van decreet in een administratieve beroepsmogelijkheid voor de werkzoekende. Wanneer de werkzoekende van oordeel is dat hij in zijn door het Charter gewaarborgde rechten is geschaad, kan hij zich tot het subregionaal tewerkstellingscomité wenden. Dit comité, dat paritair is samengesteld, zal de werkzoekende kunnen horen betreffende zijn klacht. In voorkomend geval zal het subregionaal tewerkstellingscomité bemiddelend moeten optreden naar de VDAB toe om de rechten van de werkzoekende te vrijwaren. Een gelijkaardige klachtenprocedure is reeds opgenomen in artikel 24, § 4 van het VDAB-besluit in geval de werkzoekende zich geschaad voelt in zijn recht op een objectieve en respectvolle behandeling door de diensten voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding.

Het inbouwen van een administratieve beroepsmogelijkheid sluit daarenboven aan bij het traditionele kader van de arbeidsvoorziening en werkloosheid. In het koninklijk besluit van 20 december 1963 betreffende arbeidsvoorziening en werkloosheid (Belgisch Staatsblad van 18 januari 1964) treedt de gewestelijke commissie van advies, die eveneens paritair is samengesteld, op als conflictregelende instantie.

Door het decretale kader enerzijds en de voorziene beroepsprocedure anderzijds krijgt het Charter van de Werkzoekende ten aanzien van de VDAB een meer afdwingbaar karakter. Het decretale kader waarborgt bovendien de consistentie en de persistentie van het optreden van de VDAB ten aanzien van de werkzoekende.

J. SLEECKX

I. EGELMEERS

M. DE MEYER

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt in artikelen 59bis en 107quater van de Grondwet bedoelde aangelegenheden.

Artikel 2

Het Charter van de Werkzoekende is overeenkomstig de bij dit decreet gevoegde tekst vastgesteld.

Artikel 3

De Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding heeft tot taak de bepalingen van het Charter van de Werkzoekende na te leven.

Artikel 4

De werkzoekende die meent dat hij is geschaad in de rechten die hem door het Charter van de Werkzoekende worden gewaarborgd, kan zich tot het subregionaal tewerkstellingscomité, bedoeld in het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 december 1988 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 18 oktober 1989, wenden.

Het subregionaal tewerkstellingscomité kan de werkzoekende horen en treedt bemiddelend op naar de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding toe. Het stelt de werkzoekende in kennis van het gevolg dat aan zijn klacht is gegeven.

J. SLEECKX

I. EGELMEERS

M. DE MEYER

CHARTER VAN DE WERKZOEKENDE

Artikel 1

Iedere werkzoekende die ingeschreven is bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, hierna te noemen de Dienst, heeft recht op arbeid.

De Dienst verbindt er zich toe binnen de mogelijkheden die de arbeidsmarkt biedt, alle middelen die hem ter beschikking worden gesteld, optimaal aan te wenden om dit recht te verwezenlijken.

De Dienst zorgt ervoor dat de aangeboden arbeid beantwoordt aan de bekwaamheden en verwachtingen van de werkzoekende. Hij gaat tevens na of de loon- en arbeidsvoorwaarden van de aangeboden arbeid overeenstemmen met de wettelijke en conventionele bepalingen.

Artikel 2

Iedere werkzoekende die ingeschreven is bij de Dienst heeft recht op een persoonlijke en intensieve begeleiding naar een herintegratie in de arbeidsmarkt.

De Dienst verbindt er zich toe door een individuele en een aangepaste trajectbemiddeling dit recht te verwezenlijken.

De Dienst zal tijdens deze trajectbemiddeling aandacht besteden aan de moeilijkheden die de werkzoekende ondervindt bij de herintegratie en binnen de bestaande mogelijkheden een oplossing zoeken voor deze moeilijkheden.

Artikel 3

Iedere werkzoekende die ingeschreven is bij de Dienst heeft recht op een aangepaste beroepsopleiding.

De Dienst verbindt er zich toe alle middelen die hem ter beschikking worden gesteld optimaal aan te wenden om dit recht te verwezenlijken.

Artikel 4

Iedere werkzoekende heeft recht op een optimale dienstverlening door de Dienst.

De Dienst verbindt er zich toe een optimale dienstverlening te verzekeren met name door een klantvriendelijke, drempelverlagende en op zelfwerkzaamheid gerichte aanpak.

Artikel 5

Iedere werkzoekende heeft recht op een gelijke behandeling.

De Dienst verbindt er zich toe in zijn werking geen onderscheid te maken inzake geslacht, ras, huidskleur, nationaliteit, religie, overtuiging of maatschappelijke afkomst van de werkzoekende.

Artikel 6

Iedere werkzoekende heeft recht op een tijdige, passende en juiste informatie omtrent de eigen rechten, mogelijkheden en plichten.

De Dienst verbindt er zich toe de werkzoekende tijdig, kosteloos, op een begrijpelijke en toegankelijke wijze in te lichten omtrent zijn of haar rechten, mogelijkheden en plichten.

Artikel 7

Iedere werkzoekende heeft het recht in kennis te worden gesteld van iedere maatregel die ten aanzien van hem of haar wordt genomen inzake het recht op herstel in een passende arbeidssituatie.

De Dienst verbindt er zich toe zulke maatregel aan de werkzoekende kenbaar te maken. Deze maatregel wordt voldoende gemotiveerd. De werkzoekende wordt tevens in kennis gesteld van de mogelijkheden om tegen de maatregel in beroep te gaan.

Artikel 8

Iedere werkzoekende heeft recht op inzage in zijn of haar dossier.

De Dienst verbindt er zich toe dit recht zonder beperkingen toe te kennen.

Artikel 9

Iedere werkzoekende heeft recht op bescherming van de privacy.

De Dienst verbindt er zich toe dit recht te waarborgen. Hij waakt er inzonderheid over dat de gegevens die behoren tot de persoonlijke levenssfeer van de werkzoekende niet aan derden worden meegedeeld.

De Dienst verbindt er zich tevens toe deze gegevens uitsluitend te gebruiken voor zover zij tijdens het **wederinschakelings**proces ten voordele van de werkzoekende kunnen worden benut.

Artikel 10

De Dienst verbindt er zich toe de bepalingen van dit Charter na te leven en de inhoud ervan aan iedere werkzoekende mee te delen.

De Dienst verwacht dat de werkzoekende actief zal meewerken aan zijn of haar herintegratie in de arbeidsmarkt.
